

Af de to tiloversblevne Unger var den ene større end den anden, og jeg saa med Forbavselse den store bearbejde den lille oven i Hovedet saaledes, at denne klagende flygtede helt ud paa Yderkanten af Reden, medens den store gjorde sig det behageligt i Redens Midte. Den lille havde oven i Hovedet en skallet Plet og et Saar, som tydede paa, at den længe havde været udsat for denne Behandling.

Ungerne var den Gang endnu graa og dunklædte, men Svingfjerene var begyndt at bryde frem. Om de begge er bleven flyvefærdige, ved jeg ikke, da jeg ikke senere har set til Reden. Ved Lejlighed skal jeg gøre dette for muligvis at finde den Ring, der har været om Benet paa den lille. G. Rendtorff.

KORSNÆB SOM GALLEÆDERE.

AF

R. H. STAMM.

Det forløbne Aar synes at have bragt Korsnæb (*Loxia curvirostra*) her til Landet i usædvanlig stort Antal; fra de forskelligste Egne hører man Beretning om, at de er blevet iagttaget. Selv har jeg set dem alle de Steder, hvor jeg har opholdt mig i Sommermaanederne, saaledes, ved Frederikshavn, i Lerbæk Skov samt, lidt nordligere, ved Hulsig i Bunken Plantage. I Juli Maaned kom jeg derpaa tilfældigvis et Par Dage hjem til København; stor var min Forbavselse ved her, midt i Byen — den 22 Juli — at træffe et enkelt, yngre Individ hoppende rundt i den asfalterede Gaard ved min Bolig; den var noget forkommen og fløj med synligt Besvær op i Træerne i Haven ved Siden af. Endelig iagttog jeg i den følgende Tid i Skovene Syd for Nykjøbing paa Sjælland adskillige Gange smaa Flokke, bestaaende saavel af ældre som yngre Fugle.

Ude i Naturen er det navnlig Fuglens Stemme, som henleder Opmærksomheden paa den; naar en Skare paa 10-20 Stykker, som alle lader deres ejendommelige pyt-pyt høre, kommer i Nærheden, kan man ikke undgaa at bemærke den. Iøvrigt hører Korsnæb langt fra til de Fugle, hvis Færden er lettest at undersøge; de er saa mærkværdigt omstrejfende og urolige; i det ene Øjeblik kan de ganske vist slaa sig til Ro i en Trætop, men snart efter er de i Regelen atter paa Fart, og det varer da gerne

lang Tid, inden de atter falder til Hvile; mere end en Gang har jeg saaledes fulgt dem under Flugten, indtil de, selv i stærk Kikkert, svandt ind til ganske usynligt smaa Punkter. Denne deres urolige Færd staar sikkert i Forbindelse med deres Søgen efter Føde; de trækker øjensynligt efter Naaletræerne, der jo, som Regel, i de danske Skove staar i smaa Plantninger, spredte mellem Løvtræerne. Hermed stemmer det godt, at det navnlig er i Naaletræer, man vil kunne faa dem nøjere at se; her slaar de sig ned for at æde og, med nogen Forsigtighed, vil man kunne have Held til i længere Tid at betragte dem og endog komme dem ret nær; særligt sky er de nemlig langtfra.

Deres Føde er i ganske overvejende Grad Frø af Naaletræ: Gran, Fyr og Lærk, som de faar fat i ved med det stærke Næb at flænge og samtidig bøje Kogleskællene tilbage; herved faar de forbidte og afrevne Kogler et højst ejendommeligt, laset Udseende og røber let, naar de i større Tal ligger under Træerne, Fuglenes Besøg i Skoven. Kostforagtere er de dog langtfra; er der knap Tid paa Kogler, har man oftere set dem give sig i Kast med Frugterne af forskelligt Løvtræ, saasom Rønnebær, hvis Kærner de æder, El, Avnbøg og Ahorn. Ogsaa fra de urteagtige Planter kan de hente sig Næring; det er saaledes kendt, at de udpiller Frugterne af Burrernes og Tidslernes Kurve. Iøvrigt holder de sig ikke engang altid til Frugter eller Frø; det angives saaledes, at de kan æde Knopper og Blomster af Naaletræer samt de af Bladlus dannede Galler paa Poppel- og Ælmeblade. Endelig bør det, for Fuldstændigheds Skyld, ikke forbigaa, at der ogsaa haves Iagttagelser for, at de ikke forsmaar dyrisk Føde, saasom Bladlus og Larver.

I Annebjerg og Ulkerup Skov ved Nykjøbing Sj., hvor jeg, som nævnt, traf Korsnæb, er Mængden af Naaletræer kun ringe; Egnen skulde derfor paa Forhaand ikke synes dem videre tillokkende, og særligt ofte saa jeg dem heller ikke. Første Gang iagttog jeg dem i Toppen af nogle høje Lærketræer, hvor de ivrigt bearbejdede Koglerne, af hvilke jeg senere under Træerne fandt typiske, opflossede Stykker. Et Par Dage efter, ved Aften tid, gik jeg ved den sydlige Udkant af Annebjerg Skov, da en Skare Korsnæb kom flyvende langt borte fra og efter forskellig urolig Omflakken slog sig ned i nogle yngre Rødgraner i næppe en Snes Alens Afstand. I Kikkert saa jeg nu, hvorledes de sad særdeles ivrigt beskæftigede i de mest forskellige Stillinger, ad-

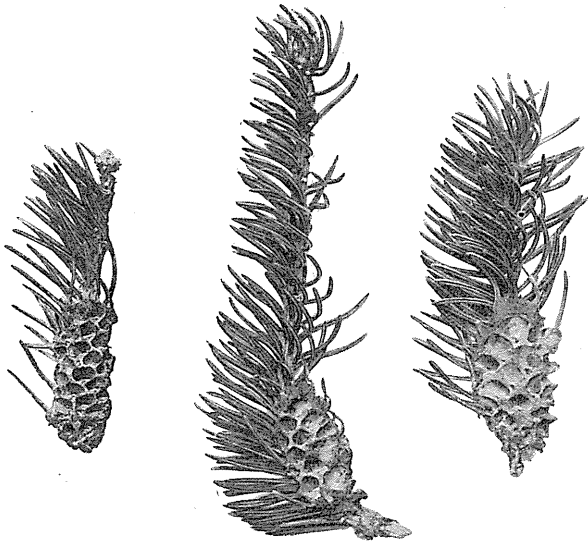
skillige med Hovedet bøjet stærkt nedad; desuden hørte jeg stadig en sagte knitrende Lyd, som om noget blev bidt i Stykker. Træerne bar kun faa Kogler; disse hang midt imellem Fuglene, men ikke paa en eneste af dem blev der, saavidt jeg kunde se, gjort noget Angreb; derimod var Fuglenes Opmærksomhed øjensynligt udelukkende optaget af den nedre Del af de smaa Kviste; her var der noget, som ivrigt og med stor Energi blev eftersøgt. Flere Gange iagttog jeg, hvorledes Fuglene under deres Virksomhed rev Kvistene af og lod dem falde paa Jorden, og jeg mente samtidig at kunne se, at disse Kviste forneden var opsvulmede til de paa unge Rødgraner saa almindelige Galledannelser; dette var navnlig tydeligt en enkelt Gang, da en af Fuglene fløj bort med Kvisten i Næbbet. Snart efter forlod imidlertid Fuglene de lave Træer og tog Plads i Toppen af nogle høje Graner; Mørket hindrede videre Iagttagelse her og fik mig ligeledes til at opgive at søge efter de nedfaldne Kviste, der maatte ligge i tæt Underskov. Den følgende Dag gik jeg imidlertid atter hen til den lille Granplantning og allerede det første Blik ind under Træerne var nok til at vise, hvad det var, Korsnæbbene havde efterstræbt. Skovbunden var rigt besaaet med afrevne Grankviste, som i deres nedre Del var opsvulmede til Galler og, uden Undtagelse, viste disse Galler sig alle mere eller mindre begnavede paa højst karakteristisk Vis.

Gallen er, som bekendt, fremkommen, idet Granlusen (*Chermes abietis*) ved Foraarstid suger paa de udvoksende Knopper; som Følge heraf svulmer Grunddelen af Naalene paa det udvoksende Skuds nedre Del skjoldformet op; disse opsvulmede Dele af Naalene lægger sig derpaa med deres Rande fast mod hverandre og dækker derved hver over et Rum, som afgiver Ly for Yngelen af den Bladlus, som oprindelig ved sin Sugning har omformet Skuddet. Hele Dannelsen minder, overfladisk set, ikke saa lidt om en lille Grankogle. —

De af Korsnæbbene bearbejdede, nedfaldne Galler var alle mere eller mindre »aabnede«: Ydervæggen var med skarpe Snit af Næbbet bidt af, saaledes at man saa ind i Rummene, der endnu kunde huse enkelte Bladlus. De afbildede Stykker viser alle meget tydeligt dette Forhold; imidlertid behøver Afgnavningen ingenlunde at være saa fuldstændig, som den er, navnlig i den venstre Figur; man kunde ogsaa finde Galler, hvor kun enkelte Rum var aabnede; dog var dette forholdsvis sjældent og

havde sikkert alene sin Grund i, at Kvisten for tidligt var revet af og tabt paa Jorden.

At Korsnæbbene har fortæret de afgnavede Vægge og, sammen med disse, rimeligvis en Del af Bladlusene, kan der ikke være Tvivl om; trods megen Søgen lykkedes det mig nemlig ikke i Skovbunden sammen med de talrige Galler at finde en eneste afbidt Stump af Væggene. Samtidig viste en nøjere Undersøgelse af Snitmærkerne i Gallerne samt enkelte endnu fastsiddende

Galler paa Rødgran, gnavede af Korsnæb; lidt formindskede.

Stykker, at det langfra var i særligt smaa Stumper, at Væggen blev afgnavet; var disse tabte paa Jorden, maatte de altsaa let kunne findes.

Iøvrigt er der heller intet urimeligt i den Antagelse, at Gallerne kunde tjene som Næring; deres Vægge var paa det Tidspunkt endnu ikke træagtigt haarde, men grønne, skøre og utvivlsomt rige paa Næringsstof. De gjorde da ogsaa absolut Indtryk af at være særdeles yndede af Fuglene; begnavede Galler fandt jeg saaledes senere ogsaa i større Antal i Ulkerup Skov.

Spørger man endelig om Grunden, hvorfor Korsnæbbene i dette Tilfælde har fundet sig, saa at sige, et nyt Fødeæmne, da bør denne, utvivlsomt søges i de uvante Forhold, hvori de befinder sig i vore Skove; de tvinges her, hvor Mængden af Naale-

træsfrø næppe vilde slaa til, til at være mindre kræsne i deres Valg; ganske naturligt maa da et Stof som det omtalte, der selvfølgelig i høj Grad maa minde om deres normale Næring, have gode Betingelser for at vinde deres Behag¹.

BETRAGTNINGER OVER JAGTLOVEN.

AF

O. HELMS.

Der gik en lille Flok Rødben i Bugten ud for mine Vinduer, og naar jeg siger de gik i Bugten, saa skal det forstaas saaledes, at de gik omkring paa Bladtangen, der laa og svømmede paa det flade Vand. Det var fornøjeligt at se, hvor travlt de havde, og stadig plukkede deres Føde af den grønne Masse, de gik paa; af og til faldt de igennem, men det gjorde dem ingenting; thi saa svømmede de blot en lille Overgang, indtil de igen kom op paa det usikre Dække. De holdt trofast til her, og jeg kunde hilse paa dem Dagen igennem, og ofte ved Daggry og om Aftenen høre deres Skrig ude paa det stille Vand. Sommetider fik de Besøg paa deres lille svømmende Ø; en Morgen sad der sammen med dem en lille Flok Ryler og en islandsk Ryle, skinnende rød paa hele Undersiden. Det var et hyggeligt og fredeligt Billede Fuglene derude frembød, men 1 August blev Idyllen brudt, idet en Jæger kom sejlene og begyndte at plaffe løs paa Fuglene; han fik ganske vist ingen af dem, men han naaede at faa dem fordrevet.

Jeg var straks i nogen Tvivl, om nu virkelig hans Adfærd stemmede med Jagtloven, og jeg købte mig da næste Dag det Værk, der hedder: »Lov om Jagten« o.s.v.; den kostede 25 Øre, og omend der ikke var Læsning for stort mere, saa var der dog i Bogen Anledning til mangfoldige Overvejelser, saa jeg fortrød ikke de 25 Øre, jeg havde ofret. Jeg har siden tilbragt adskillig Tid med at studere i denne Jagtlov; thi nægtes kan det

¹ Efter at ovenstaaende var nedskrevet, har Hr. Viceinspektør H. Winge elskværdigt henledet min Opmærksomhed paa, at en ganske tilsvarende Iagttagelse samtidig er gjort i England under den mægtige Indvandring af Korsnæb, der sidste Aar ligeledes fandt Sted derovre; i Tidsskriftet »British Birds«, Bind III, London 1909 meddeles saaledes ganske kort et Par Steder (Side 124 og 193), at man har set Korsnæb æde Granlusens Galler, og at skudte Individier har haft Bladlus i Maven.